

P. ABAT JOSEP M. SOLER
21-02-2010

Festa de la Llum (Manresa)
Diumenge I de quaresma – C

Lc 4, 1-13

Sr. Rector del Carme, Preveres concelebrants,
Sr. Alcalde, Regidors, Autoritats,
Associació “Misteriosa Llum”,
Coordinadora de Jubilats i Pensionistes de Manresa, administradors de les festes d’enguany,
Estimats germans i germanes en Crist:

La festa de la Llum d’aquest 2010 coincideix, en la celebració litúrgica, amb el primer diumenge de quaresma. No són pas dues realitats tan diferents. La quaresma és un temps en el qual els cristians revivim, assaborim i renovem allò que constitueix la realitat més fonda de la nostra vida: ser fills estimats de Déu, consagrats a ell pel baptisme. És un temps, doncs, de renaixement, de renovació de la vida i de les seves motivacions; un temps de joia espiritual en el qual reflorix en molts un desig de sinceritat i d’autenticitat, el retrobament del sentit de la vida. No és, per tant, un temps de tristesa, com potser alguns es pensen.

I la festa tan manresana de la Misteriosa Llum, és també celebració del renaixement de la ciutat i dels seus habitants gràcies a l’aigua que portava la sèquia. La festa és memòria de la renovació que comportà per a moltes famílies el poder disposar de l’aigua suficient per als camps, per als obradors i per a les cases. La festa és renovació de la joia que experimentaren aquells avantpassats vostres en veure, després de l’angoixa i el sofriment, la benedicció de Déu concretada en la Llum que il·luminava aquesta església del Carme. La quaresma que iniciem i la festa de la Llum ens parlen, doncs, de la fe cristiana i de la capacitat que té per il·luminar i transformar les situacions adverses, tant a nivell personal com col·lectiu. Avui els creients de la ciutat continueu confiant en la permanència d’aquella benedicció de Déu, també en les dificultats actuals fruit particularment de la crisi econòmica i de la complexitat que, en certs àmbits, troba la vida social. I aquesta confiança és portadora de joia i d’esperança. Per això fem festa. La fem entorn de l’agua i de la llum. També en la festa de les festes, que és la Pasqua, vers la qual els cristians comencem l’itinerari espiritual, té com a elements particulars la llum, concretada en el ciri pasqual símbol de la Llum que és el Crist ressuscitat, i

l'aigua del baptisme per mitjà de la qual som purificats i naixem a la vida nova que ens atorga Jesucrist.

L'evangeli que acabem d'escoltar, propi del primer diumenge de quaresma, ens ha parlat de les temptacions de Jesús després d'estar *quaranta dies al desert* abans de la seva actuació pública. L'evangelista sant Lluç en fa una meditació sobre Jesús com a Fill de Déu, com a personificació del poble d'Israel que persevera en la fe i com a figura de l'Església i de cada cristià o cristiana. Jesús no protesta davant Déu, com havia fet Israel en el desert, per la seva situació d'extrema feblesa, no adora falses divinitats, no tempta Déu volent-li fer fer accions prodigioses. L'Església, a l'inici de la quaresma ens posa cada any al davant aquest episodi de la vida de Jesús com a model per als quaranta dies d'austeritat, de renovació i de pregària més intensa que precedeixen la celebració de la Pasqua. Però ens el posa al davant, també, perquè aquestes temptacions de Jesús són en darrer terme les nostres. Efectivament, podem sentir la temptació de donar prioritat a les coses materials per damunt de les coses de l'esperit, i d'aquí donar un culte excessiu al cos i buscar la satisfacció de totes les seves tendències, sense la sobrietat que correspon a la nostra condició de fills de Déu. Podem sentir, també, la temptació d'idolatriar el diner i el poder, ni que sigui a la petita escala de la família o del treball, i no reconèixer la primacia de Déu. Podem sentir, encara, la temptació, de l'èxit fàcil, de voler canviar el pla que Déu, en el seu amor, té sobre nosaltres.

Al llarg d'aquesta quaresma hem de procurar alliberar-nos d'aquestes temptacions i d'altres que puguem sentir per tal de mantenir-nos fidels al Déu de l'amor. Per això és bo que mirem de trobar moments de desert –és a dir, de silenci i de solitud- per revisar la nostra vida, per reflexionar sobre el que ens cal canviar o millorar, per redescobrir l'amor que Déu ens té. Ho hem de fer a nivell personal i a nivell col·lectiu. La festa de la Llum ens recorda, precisament, els compromisos de cadascú amb la ciutat en el seu conjunt i amb allò que és més important de la ciutat, els ciutadans i ciutadanes. La història dels quals és sempre una "història sagrada" a causa de la seva dignitat de persona i de fills i filles de Déu.

En els moments de crisi econòmica, hem de procurar que la ciutat – les seves institucions i entitats i les persones particulars- sigui solidària. Solidària, no sols amb la solidaritat que ens porta a fer alguna aportació econòmica, de voluntariat o de servei professional altruista, sinó amb una solidaritat permanent que es tradueix en els comportaments de cada dia i en un estil de vida sobri –com el que ens proposa la quaresma- per ajudar els altres. Aquesta solidaritat ha de tenir com a objecte particularment les persones que viuen en situacions de precarietat econòmica, d'atur, de

violència, de marginació, de solitud, de manca del necessari per a menjar (els menjadors socials de Manresa en saben moltes coses d'aquesta situació). També han de ser objecte de solidaritat les persones que passen necessitat a causa de la vellesa o de la malaltia. La Coordinadora de Jubilats i Pensionistes de Manresa en teniu prou experiència, al llarg dels vostres vint-i-cinc anys d'activitats, pels quals mereixeu de ser felicitats, a més de tenir l'honor de ser els administradors de la festa. La solidaritat s'ha d'estendre, semblantment, als qui han vingut de fora cercant unes condicions millors de vida. Els reptes que això comporta, donada la diversitat de procedències i de situacions, són molts; i cal saber-los afrontar amb delicadesa, amb justícia, amb esperit d'integració, sense renunciar, però, a la nostra identitat. La ciutat ha de ser solidària, també, dels joves, mirant-los amb estimació i amb confiança, escoltant les seves inquietuds, fent-se càrrec dels seus interrogants, proposant-los valors que els motivin, ajudant-los a descobrir el sentit de viure i la bellesa de donar-se als altres; procurant facilitar-los, en tant que es pugui per les condicions econòmiques, la inserció en el món laboral de la manera menys precària possible.

Tots som actors de la ciutat, no sols les administracions públiques i les entitats socials. Tots hem de contribuir al bé de la ciutat i a mantenir-hi un clima ètic que ajudi les persones, conscients que la frontera entre el bé i el mal passa per l'interior de cadascú. Ningú no es pot quedar com a espectador de la vida ciutadana; tothom ha de contribuir al bé ciutadà amb els mitjans que estiguin al seu abast. El Papa Benet XVI, en el seu missatge per a la quaresma d'enguany, ens invita precisament “a contribuir a la formació de societats justes, en els quals tothom rebi el necessari per a viure d'acord amb la seva dignitat de persona i en les quals la justícia sigui vivificada per l'amor”.

La tasca a fer, doncs, és molta particularment ara que la crisi econòmica afecta tanta gent i de tantes maneres. Però no ens hem de descoratjar. Ara fa 665 anys, l'esforç dels manresans per portar aigua a la ciutat es va veure beneït per Déu, van caure les dificultats i la població va trobar vida, riquesa i progrés. Havien estat necessaris la solidaritat, el treball dur, els coneixements tècnics, la constància a superar les dificultats, tant les físiques a causa del terreny com les humanes a causa de les voluntats contràries a la construcció de la sèquia. I Déu, com dic, va beneir-ho. També ara Déu estima Manresa i us ajuda, si sou perseverants en el treball i en la confiança a superar les situacions difícils. És encoratjador veure que, a la vostra ciutat mateix, són molts els qui tenen els ulls oberts a les necessitats dels altres i amb signes de proximitat, amb petits gestos o amb compromisos més grans els fan costat, els ajuden en les seves

necessitats i a superar les dificultats, col·laboren al seu benestar, promouen la seva dignitat, els ofereixen consol i esperança.

Disposem-nos a celebrar l'Eucaristia, amb agraïment per la benedicció de Déu sobre Manresa al llarg dels segles, per la solidaritat que es viu a la ciutat, per tanta gent bona que perdona, estima i ajuda. Que l'Eucaristia celebrada en aquesta festa del 2010 ens porti llum i coratge per continuar treballant pel bé de tots els manresans i per la renovació espiritual segons l'Evangelí de Jesucrist dels qui som cristians.

21 febrer 2010